

автостраховання та страхування застав, які користуються нині більшим попитом у банків. Банки розуміють, що відповідальність за якість управління кредитними ризиками лежить в кінцевому рахунку на них самих, а страхування є одним із найбільш ефективних інструментів ризик-менеджменту.

Наслідки виникнення кредитного ризику – прострочена заборгованість – є об'єктом таких організацій як колекторські агентства. Насправді вітчизняні банки користуються послугами колекторських агентств тільки у випадку, коли прострочена заборгованість одержала статус безнадійної. Але уже у найближчій перспективі діяльність агентств значно розшириться за масштабом та якістю. Адже у світовій практиці послугами колекторських агентств банки користуються на початковій стадії її виникнення.

Визначенням об'єктивної ринкової вартості предмету застави (рухомого та нерухомого майна), нематеріальних активів займаються експерти по оцінці. Слід відмітити, що їх діяльність не обмежується рамками заставного майна. Тому банки, які намагаються обмежити себе від виникнення кредитного ризику, потребують незалежної оцінки фінансового стану своїх потенційних боржників. Тому в інфраструктурі кредитування є підвищений інтерес до діяльності професійних оцінщиків та їх розвитку.

Отже, законодавчо закріплюючи та регулюючи створення інфраструктурної підтримки розвитку МСП, держава та регіональні органи влади сприятимуть відновленню та посиленню ролі даного сектору в економічних процесах.

Література

1. Меморандум про економічний розвиток України. – 2010.
2. Офіційний сайт Українського фонду підтримки підприємництва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ufpp.gov.u>.
3. Аналітичний звіт про стан і перспективи розвитку малого і середнього підприємництва в Україні. – К. – 2014. – 54 с.

Сенів І. Б., ст. гр. ФСТМ-11
Стецько М. В., к.е.н., доцент

РОЗВИТОК МЕХАНІЗМІВ ЗБАЛАНСУВАННЯ ФІНАНСІВ ПІДПРИЄМСТВА

У сучасних умовах розбудови суспільства важливого значення набуває науковий підхід до ефективної побудови механізму збалансування фінансів підприємств з метою досягнення врівноваження інтересів учасників системи фінансових відносин, забезпечення стійкого розвитку суб'єктів господарювання в довгостроковій перспективі.

Управління фінансовою діяльністю підприємств ще не має достатньо прийнятного рівня досконалості. На даний час окремі засади його реалізації залишаються недостатньо опрацьованими як в методологічному плані, так і на практиці. Звідси потребує удосконалення система управління фінансовою діяльністю вітчизняних підприємств з метою забезпечення ефективної організації фінансових відносин суб'єктів господарювання в умовах впливу зовнішніх та внутрішніх чинників. Вирішення цих проблем визначає актуальність дослідження.

Проблеми функціонування системи управління фінансовою діяльністю вітчизняних підприємств та її подальшого реформування розглядались в працях вітчизняних вчених: В. Андрущенко, М. Білик, О. Білоусової, В. Забродського, І. Запатріної, І. Зятковського, А. Поддєрьогіна, Т. Смовженко, В. Суторміної, О. Терещенка, Т. Унковської, В. Федосова, О. Чернявського та інших.

Нагальною є потреба в дослідженні механізму збалансування фінансів підприємств, розкритті його ролі і місця як основи стійкого розвитку суб'єкта господарювання, особливо в період трансформації економіки, узагальненні історичного та зарубіжного досвіду становлення й розвитку цього механізму управління підприємницькою діяльністю.

Забезпечення рівноваги фінансів підприємства вимагає узгодження ліквідності, рентабельності, стійкості, ризику. Щодо поточного періоду, то важливими параметрами фінансової рівноваги є ліквідність й рентабельність, співвідношення між якими і визначає ефективність управління поточним капіталом відповідно до визначених завдань.

Оптимізація співвідношення між ліквідністю та рентабельністю пов'язана, перш за все, з тим, що підтримання високого рівня ліквідності вимагає відволікання коштів із фінансово-операційного циклу підприємства і призводить до втрати рентабельності. І, навпаки, бажання отримати максимальний прибуток досягається при умові максимального використання наявних коштів за рахунок зниження ліквідності, що, в свою чергу, призводить до зростання ризику платоспроможності.

Таким чином, стратегічне управління поточним капіталом повинно бути направлено на пошук компромісу між ризиком втрати ліквідності й ефективністю господарської діяльності. У зв'язку із цим, можна визначити два важливих завдання, які б відповідали оптимальному управлінню оборотним капіталом із метою забезпечення збалансування фінансів суб'єкта господарювання:

- 1) Забезпечення ліквідності та платоспроможності;
- 2) забезпечення прийнятного рівня рентабельності поточних активів.

Основними напрямками управління поточним капіталом є: оптимізація обсягу оборотного капіталу; оптимізація співвідношення системного та несистемного капіталу; забезпечення необхідної ліквідності активів,

сформованих за рахунок оборотного капіталу; забезпечення необхідної рентабельності поточного капіталу. Для цього кожне підприємство формує комплексну систему управління поточним капіталом, вибір моделі якої визначається його індивідуальними характеристиками, пріоритетами фінансової політики, сукупністю зовнішніх і внутрішніх чинників.

Основною метою системи управління грошовими потоками є забезпечення збалансування фінансів підприємства в процесі його розвитку шляхом узгодження обсягів надходжень та виплат грошових коштів та їх синхронізації у часі. Таким чином повинні виконуватися умови функціонування підприємства – збереження платоспроможності і рівноваги фінансів підприємства на основі раціонального використання грошових ресурсів і джерел фінансування, а також мінімізації витрат на фінансування господарської діяльності.

Ефективне управління грошовими потоками підвищує ступінь фінансової і виробничої гнучкості компанії і призводить до: поліпшення оперативного управління, особливо з погляду збалансованості надходжень і витрат коштів; збільшення обсягів продаж і оптимізації витрат за рахунок більших можливостей маневрування ресурсами компанії; підвищення ефективності управління борговими зобов'язаннями і вартістю їхнього обслуговування, поліпшення умов переговорів із кредиторами і постачальниками; створення надійної бази для оцінки ефективності роботи кожного з підрозділів.

Література

1. Біла О.Г. Фінансове планування і фінансова стабільність підприємств / О.Г. Біла // Фінанси України. – 2012. – № 4. – С. 112-118.
2. Зятковський І.В. Фінанси підприємств: навч. посіб. / І.В. Зятковський. – [2-е вид., перероб. та допов.]. – К.: Кондор, 2005. – 364 с.
3. Маргасова В.Г. Комплексна оцінка впливу систем управління оборотним капіталом на фінансовий стан підприємств харчової промисловості / В.Г. Маргасова // Актуальні проблеми економіки. – 2011. – № 6 (60). – С. 47-62.
4. Рогальська Н.Г. Особливості діагностики підприємства з урахуванням типу його фінансового менеджменту / Н.Г. Рогальська // Экономические инновации. – 2012. – Вип. 30. – С. 344-351.
5. Терещенко О.О. Антикризисное фінансове управління на підприємстві / О.О. Терещенко. – К.: КНЕУ, 2009. – 268 с.